

ARNOLDS PAVLINS

Dzimis 1951. gada 15. septembrī Daugavpilī
1972 — 1979 studijas Latvijas Universitātes Vēstures un filozofijas fakultātē, maģistra grāds
1972 — 1979 zīmju valodas tulks Rīgas 16. profesionāli tehniskajā arodividusskolā
1972 — 1982 LNS laikraksta «Kopsolī» redaktors
1982 — 1988 Daugavpils Nedzirdīgo mācību — ražošanas uzņēmuma direktors
1988 — 1992 Latvijas Nedzirdīgo biedrības priekšsēdētāja vietnieks
Kopš 1992 Latvijas Nedzirdīgo savienības prezidents
Kopš 1996 LNS Surdotehniskās palīdzības centra direktors, Latvijas Nacionālās Invalīdu lietu padomes loceklis
2001 saņem Trīszaigžņu Ordeņa I pakāpes Goda zīmi
2006 piešķirts LNS Goda biedra nosaukums

Diez vai ir kāds cilvēks nedzirdīgo sabiedrībā, kas nepazītu Arnoldu Pavlinu, Latvijas Nedzirdīgo savienības prezidentu. Diez vai ir kādas citas invalīdu organizācijas un iestādes, saistītas ar invalīdu lietām, kas nezinātu viņu, Latvijas Nacionālās Invalīdu lietu padomes locekli.

Patlaban LNS ir viena no pazīstamākajām, spēcīgākajām Latvijas sabiedriskajām organizācijām ar labu reputāciju, un tas neapšaubāmi ir Arnolda Pavlina nopelns. Viņš jaunajos ekonomiskajos apstākļos spējis

LNS ne tikai saglabāt, bet arī attīstīt un virzīt visas lietas tā, lai nedzirdīgo tiesības tiktu ievērotas.

LNS tagad ir stabila finansiālā, organizatoriskā, pat psihoemocionālā situācija, pateicoties vairākiem viņa vadītajiem projektiem. Neviens nespētu aizstāt viņu, kas politiskos pārmaiņu laikos sekmīgi cīnījās par LNS izdzīvošanu, un tas ir nenovērtējami. Arnolda Pavlina arvien jaunās radošās idejas nepaliek tikai vārdos izteiktas, bet piepildās reālā dzīvē kā dzirkstis, kas aizdedzina un aizrauj sev līdzī arvien vairāk līdzgājēju nedzirdīgo sabiedrībā.

Bērnība un jaunības gaitas

Arnolds Pavlins šajā pasaulē ieradās 1951. gada 15. septembrī Daugavpilī. Viņa bērnības gaitas aizsākās Latgalē, vēlāk turpinājās Rīgā. Vecāki bija šķīrušies, bet māte apprecējās vēlreiz. Tēvs Pāvils Pavlins, ilggadīgs nedzirdīgais sabiedriskais darbinieks, bija Daugavpils mācību — ražošanas darbnīcu pirmais direktors, vēlāk Rīgas MRU šūšanas iecirkņa vadītājs — meistars.

Nevarētu teikt, ka bērnības atmiņas būtu gaišas. Mazā puisa pirmais skolas ceļš aizsākās Rīgas 2. internātskolā, bet vispārējo izglītību ieguva Rīgas 8. vidusskolā. LNS prezidents atzīst, ka viņam skolā sekmes nebija sevišķi labas. Bija tādi priekšmeti, kas viņam nepatika un arī nepadevās labi, un vēl tagad atmiņā palicis pirmais divnieks glītrakstīšanā. Arnoldam vairāk patika humanitārie mācību priekšmeti — valoda, vēsture. No sava tēva bija iemantojis interesi par teātri. Skolā, kur viņš mācījās, darbojās laba teātra kopa ar lielisku režisoru — Laimoni Stērstiņu, kas vēlāk (pasaule maza!) strādāja Rīgas Nedzirdīgo skolā par darbmācības skolotāju.

Pēc vidusskolas beigšanas Arnolds mēģināja ie-

stāties Latvijas Valsts universitātes Vēstures un filozofijas fakultātē, bet izkrita vācu valodas eksāmenā. Tad sekoja iesaukšana obligātajā armijas dienestā. Arnolds sapirka mācību grāmatas un brīvos brīžos studēja vācu valodas gramatiku un kala vārduņus. Otrajā mēģinājumā, pēc armijas, eksāmenus tomēr nokārtoja un konkursu izturēja.

Studiju gados viņš mācības apvienoja ar darbu. Četrus vakarus nedēļā veltīja studijām. Paralēli studijām un darbam bija arī dažādas citas intereses un aizraušanās. Studiju biedrenē Arnolds noskatīja arī savu nākamo sievu Larisu un apprecējās.

1979. gadā Arnolds Pavlins veiksmīgi ieguva maģistra grādu vēsturē un filozofijā.

Nedzirdīgo sabiedrībā — darba gaitas

LNS prezidenta gaitas nedzirdīgo sabiedrībā sākās ar viņa pirmo darbu — Rīgas MRU apavu iecirknī. Viņš vēl joprojām atceras savus pirmos kolēģus — Šimkusi, Valaini, Depkovski, Zilberti. Pēc tam strādāja arī šūšanas cehā par piegriezēju. Bet 1972. gadā Arnoldu, vēl studentu, uz 16. profesionāli tehnisko šūšanas vidusskolu aizvīlēja nedzirdīgo grupas šūšanas skolotāja Veronika Cvetkova, Pavlina mātes — Valentīnas Rasmanes ģimenes draudzene.

Zīmju valodas tulki jau vienmēr trūkuši it visur, tālab viņš piekrita, jo studijām tika veltīti vakari, bet pa dienu kāds darbs bija vajadzīgs — tā nu viņš mēģināja apgūt jaunu profesiju. Sākumā nemācēja gandrīz neko, jo mājās ar vecākiem runāja tikai elementārākos žestos. Bet grupas meitenes bija simpātiskas un palīdzīgas. Pēc tam jau, kad jaunā prasme bija apgūta, tulkoja visur un daudz — gan arodskolā, gan KC «Rītausma», gan uzņēmumā, tā savu zīmju valodas māku nostiprinot.

Pēc kāda laika (1979. gadā) uzradās jauns izaici-

nājums: LNB vadība piedāvāja viņam redaktora darbu laikrakstā «Kopsolī». Tolaik viņš gatavojās beigt Latvijas Universitāti un lūkojās pēc kādas atbilstošas vietas. Šis piedāvājums viņam bija negaidīts un likās visai interesants. Starp citu, lai darītu šo atbildīgo darbu, bija obligāti jāklūst par Komunistiskās partijas biedru. Pavlina labā zīmju valodas prasme arī lieliski noderēja, veicot redaktora pienākumus, tāpēc nebija šķēršļu komunikācijā ar nedzirdīgajiem. Brauca komandējumos uz visām LNB nodaļām, tapa reportāžas, tematiski cikli, piemēram, par toreiz jauno jēdzienu — rehabilitāciju.

Pēc trim gadiem sekoja vēl viens pavērsiens. Atkal cits darba piedāvājums saistījās ar viņa dzimto Daugavpili. Tajā laikā no darba tika atlaists Daugavpils MRU direktors un — šis darbs tika piedāvāts tieši Arnoldam Pavlinam. Tas bija patiešām kaut kas pilnīgi neiedomājams — viņam bija 29 gadi, uzņēmumā vairāk nekā 200 strādājošo, turklāt Arnoldam nebija nekādas ekonomiskās izglītības vai pieredzes. LNS prezidents atzīst, ka tas bija viens no grūtākajiem un riskantākajiem lēmumiem viņa dzīvē.

Uzņēmums viņu sagaidīja divējādi — liekas, ka nedzirdīgie strādājošie bija priecīgi, jo Arnolds bija tāds kā savējais, bet dzirdīgie — ar skepsi. Viņš kā Daugavpils MRU direktors tur nostrādāja septiņus gadus un panāca ievērojamu uzņēmuma gada apgrozījumu gandrīz 3 miljonu rubļu apmērā. Pavlins atceras, ka tas bija ārkārtīgi interesants laiks — gan personīgi, gan uzņēmumam. Daudz tika izdarīts, daudz jaunumu ieviests. Tad viņš atgriezās Rīgā un LNB kongresā tika ievēlēts Centrālajā valdē, kļuva par priekšsēdētāja vietnieku, kuram galvenie pienākumi bija rehabilitācijas jautājumi.

Prezidentūras laiks

Nākamais lielais pavērsiens notika, kad 1992.

gadā priekšsēdētājs Jānis Liepa aizgāja mūžībā un nedzirdīgo organizācijas vadības posteni mūsu ļaudis nolēma uzticēt Arnoldam Pavlinam, tiekot tajā pārvēlētam līdz šodienai.

LNS prezidents atceras: *«Kad uzņēmēmos vadīt biedrību (tagad — savienību), tas bija tāds pilnīgi traks laiks — viss juka un bruka, likās, nekas nav drošs un stabils. Biedrība bija parādos līdz ausīm, uzņēmumi bankrotēja, KC «Rītausma» nevarēja par apkuri samaksāt, klubiem nebija no kā algas maksāt. Ļoti smags laiks. Man personiski neilgi pirms tam bija ļoti nopietnas veselības problēmas. Par laimi, tās atrisinājās un iestājās tāda kā otrā elpa.»*

Vajadzēja mēģināt savilkt galus, pakāpeniski ķerties pie lielāko problēmu risināšanas. Pirmajos četros gados viņa prezidentūras laikā LNS izdevās izķepuroties no parādiem. Pamazām radās jaunas idejas kaut ko pārkārtot, ieviest, lai izmainītu situāciju biedrībā.

LNB tika pārdēvēta par Latvijas Nedzirdīgo savienību (LNS), reorganizācija notika arī biedrībās. LNS iestājās Pasaules Nedzirdīgo federācijas saimē, vēlāk arī Eiropas Nedzirdīgo savienībā. Arnolds Pavlins uzņēmās arī LNS Surdotehniskās palīdzības centra vadību. To lauk šis centrs atradās Stradiņa slimnīcas teritorijā. Pēc konflikta ar slimnīcas vadību to pārcēla uz Elvīras ielu 19, kur tas tika modernizēts.

Rīgas un Rēzeknes MRU stāvoklis bija tik bēdīgs, ka ražošanu nācās pārtraukt. Radās citas jomas, kas jāizveido un jāattīsta. Tika izveidots LNS Zīmju valodas centrs, LNS Komunikācijas centrs un Surdotehniskās palīdzības centra filiāļu tīkls (Rīgā, Liepājā, Ventpilī, Rēzeknē, Daugavpilī un Alūksnē). Izveidojās Rehabilitācijas centrs — vienas pieturas aģentūra Elvīras ielā 19, kur vienā vietā pieejami visi nedzirdīgajiem nepieciešamie pakalpojumi.

Visu minēto pārkārtojumu iniciators bija prezidents, kurš rosināja un arī guva atbalstu savām iecerēm nedzirdīgo sabiedrībā. Cilvēki uz viņu paļāvās, viņam ticēja un sekoja. Toreiz un — tagad. Pirms kādiem 3 gadiem viņš panāca arī nedzirdīgo autovadītāju tiesību atjaunošanu, kad ministrija bija pieņēmusi lēmumu par ierobežojumiem.

Projekti, projekti

LNS vairākus gadus realizē dažādus lielus projektus, kuru autors un vadītājs ir Arnolds Pavlins. Kopš 1999. gada ir īstenoti gandrīz 20 lielie projekti, kuros LNS savu ieceru piepildīšanai ieguvusi pusmiljonu latu. LNS prezidentam netrūkst arvien jaunu ideju un drosmes riskēt, lai veiktu apjomīgus uzdevumus. Par spīti daudziem papīru darbiem, ar projektu finansējumu izremontēti reģionālo biedrību klubi, kultūras centrs «Rītausma», telpas Elvīras ielā 19, sarīkoti lieli nozīmīgi pasākumi, festivāli, konferences, semināri un vēl daudz kas cits. Piedaloties minētajos pasākumos, vairojās nedzirdīgo cilvēku prasmes un zināšanas dažādās sfērās pielietošanai ikdienas dzīvē un darbos. Ievērojami un svarīgi bija arī projektu rezultāti, kas saistīti ar ierosinājumiem likumdošanas izmaiņās attiecībā uz nedzirdīgajiem. Arnolda Pavlina domas pievērstas atkal jauniem projektiem, jo nedzirdīgo vienlīdzīgo tiesību aizstāvībā vēl daudz darāmā — šī joma pagaidām ir neizsīkstoša.

Kas vēl varētu būt lielākie darbi? **Prezidents** saka:

«Nav mums mazu darbu. Tas ir kā būvējot sienu — katrs ķieģelis svarīgs. Vai lielāks būtu Nedzirdīgo dienas pasākums vai jubilejai veltīts forums? Vai labi izremontētas telpas vai ugunsdrošības pasākumi? Vai kāds sekmīgi realizēts ES projekts vai nedzirdīgo sociālās

rehabilitācijas jautājumu iekļaušana valsts politikā? Tā var turpināt bezgalīgi. Man personiski? Pirmā Nedzirdīgo diena ārā — Jāņa sētā ar Čāplinu no Valmieras. Pirmais salūts pie «Rītausmas» mūsu biedrības jubilejā. Forums ar pasaules un Eiropas nedzirdīgo vadītāju piedalīšanos. Daugavpils kluba atklāšana pēc remonta.

Grūtības? Visas neapprakstīt. Tās bija, ir un būs. Par smagākajiem brīžiem savā prezidentūras laikā — tā bija bezcerības un bezspēcības sajūta pēc «Rītausmas» spridzināšanas, arī pēc tam, kad mēģināja nodedzināt mūsu klubu Daugavpilī.»

Vai viņš kādreiz ir domājis iesaistīties politikā? 1997. gadā Arnolds Pavlins bija iekļauts pašvaldību vēlēšanu sarakstos no tautas kustības «Latvijai». To LNS prezidents darīja ar vienu mērķi — lai būtu vieglāk risināt jautājumus par invalīdu dzīvi un likteni. Bet viņu neievēlēja.

2001. gada 4. maijā Arnolds Pavlins saņēma valsts apbalvojumu — Trīszvaigžņu Ordeņa I pakāpes Goda zīmi. Labklājības ministrija bija iesniegusi pieteikumu šī Ordeņa komisijai un tas guva atbalstu. Bet LNS augstāko atzinības velti — LNS Goda biedra nosaukumu Arnolds Pavlins ieguva 2006. gadā.

Maruta Piterniece: *«Ar gandarījumu varu teikt, ka strādāt kopā ar A. Pavlinu ir viegli, interesanti un radoši. Varam tikai priecāties par bagāto ideju klāstu projektos un to sekmīgu realizēšanu, par viņa sirdsdegsmi un lielo uzņēmību. Vienā vārdā — viņš ir mūsējais ar lielo burtu!»*

Mazliet personiski

Pēc ikdienas darba, Arnolds dodas uz savu māju Jūrmalā, kur dzīvo kopā ar sievu. Viņa meitas ir pieaugušas: viena strādā Latvijas pārstāvniecībā ES Briselē, bet otra ir ierēdne Latvijā. Tā kā Arnoldam darbs

ir ļoti saspringts, diezgan bieži nākas strādāt arī mājās — vakaros un brīvdienās. Nekādiem hobijiem viņam gluži vienkārši neatliek laika un spēka. Brīvajos brīžos, ja tādi gadās, viņš cenšas atpūsties vienkārši — padara kaut ko dārzā, mājā, kaut kur aizbrauc. Neko nopietnu, nekur tālu.

Arnolda Pavlina uzruna:

«Paies daudz gadu. Nomainīsies paaudzes. Nāks citi cilvēki. Varbūt kāds kādreiz paņems rokās šo grāmatu un izlasīs par mums. Kādi mēs esam bijuši, kādus darbus darījuši, kādas domas domājuši.

Es gribu pateikt tev dažus vārdus; tev, pavisam svešais un jaunais cilvēk. Mēs tev esam vēsture, cilvēki, kurus tu nepazīni un par kuriem tu neko nezini, par kuriem nekad pat neiedomājies. Bet es iecerēju šo grāmatu, lai saglabātu atmiņas par mums. Par mūsu labākajiem cilvēkiem, par mūsu laikiem, par mūsu darbiem. Un tagad nu tu esi par mums izlasījis. Žēl, ne par visiem. Te nav par vēl daudziem brīnišķīgiem cilvēkiem, kurus es vēl atceros un kuru nav vairs arī mūsu vidū.

Tu zini, es domāju, ka arī tu varētu sarakstīt savu grāmatu, par saviem labākajiem cilvēkiem, jo mēs esam tikai maza daļa no tā mūžīgā procesa, ko sauc par dzīvi. Mūsu darbi sasaucas ar iepriekšējās paaudzēs paveikto un ir daļa no tavas dzīves. Esi visu mūsu cienīgs, nepievil mūs. Savus gadus mēs esam atdevuši lai jums būtu vieglāk. Strādā labāk par mums, dzīvo labāk par mums. Esi laimīgs.

Mēs ticam, ka tā būs. Mēs tev ticam.»

